

Дамян Дамянов

Достатъчно ме водиш...

Достатъчно ме водиш по земята
във всяка крачка, вечно, нощ и ден,
достатъчно и в стъпката, която
без теб не сторил бих с нозе сакати,
ме съпровождаш. Но в листа – недей!

Там мога сам! Там и без помощ чужда
„вървял“ съм цял живот. И ще вървя.
Там от водачи просто нямам нужда.
И воденето само гняв събужда
във моите не недъгави слова.

Там всеки ред от мойта кръв е парен.
Там всяка буква в гняв или покой
изписани са с мой живот, – изгарян
от моя болка, смях... Бездарен, дарен,
светът във този лист е само мой!

Достатъчно си вътре в мен във всичко.
От думите ми, волните, излез!
И не припарвай в тях! Душа самичка
в миг онемява като мъртва птичка,
усетят ли крилете ѝ кафез.

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8612>]